

LBRIS

We know
books

DOR DE TATA

COORDONATOR:

Anca Predescu

Ioana Chicet-Macoveiciuc, Lilia Cozari,
Ioana Ifrose, Petra Vlad, Laura Driha,
Laura-Maria Bercean, Maria Orban,
Laura Popeea, Diana Balint,
Camelia Bota Rafiroiu, Maria Mazilu,
Oana Huiu, Rucsandra Pop,
Claudia Maria Udrescu

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUVÂNT ÎNAINTE

Când am citit manuscrisul *Dor de Tata* am intrat în intimitatea vieții lor, în sufletul acestor femei extraordinar de curajoase, care mi-au permis să vin în contact cu unele din cele mai profunde trăiri care-i sunt date unei ființe să le simtă. Pe unele dintre autoare le cunosc, îmi sunt prietene îndeaproape sau sunt persoane pe care le admir și le apreciez de la distanță. Pe altele le-am descoperit acum, cu recunoștință pentru curajul cu care au împărtășit și s-au dezvăluit lumii.

Tata este Unul. Tata este Altul decât mama. Prezent și implicat sau mai degrabă absent, puternic și protector sau toxic și înspăimântător, rolul său este definitoriu pentru devenirea existențială a fiecărei femei în parte. Tata o desprinde pe fetiță din cuibul pe care l-a creat mama și o introduce în spațiul social al vieții, iar energia și imaginea lui va fi căutată în fiecare bărbat semnificativ până când îl va înțelege, îl va ierta și va face pace cu el.

Nu avem cum să evităm, nu avem cum să salvăm sau să schimbăm deznodământul și după ce trece amorțea, după ce se întâmplă conștientizarea, ies la suprafață lacrimile care spală și oblojesc rănilor făcute cu voie sau fără voie câtă vreme relația a fost vie. Un timp doare tot, într-un prezent continuu, doare golul rămas, dor toate cuvintele care nu au fost spuse, toate îmbrățișările ce nu

au fost atinse. Pierderea prin moarte a unui părinte, a tatălui, este trăită ca unul dintre cele mai complexe procese psihologice prin care poate trece cineva. Un proces unic, intim și personal, care traversează prin mecanismele de *coping* ce se creează etapele doliului așa cum am ajuns să le cunoaștem. Adeseori alegem să ignorăm durerea pierderii, s-o închidem într-o cutie din pivnița sufletului, ca ea să dispară, pentru că dacă nu e recunoscută, ea nu are dreptul să existe. Poate, nu-i așa, de fapt nimic din ce se întâmplă nu e real, ci doar un coșmar cumplit, un vis lucid din care sperăm cu disperare să ne trezim, dar care prinde ființa tot mai strâns în lațurile vinovăției, ale furiei și ale fricii. Și totuși timpul trece, vine o nouă dimineață și viața ne împinge într-o nouă zi și poate că cel mai mare miracol pe care îl aduce cu ea e plânsul vindecător, un om cu iubire care ascultă, o îmbrățișare strânsă și sinceră, curajul de a spune ce simți, de a-ți împărtăși povestea, de a ieși la suprafață din abisul în care ai intrat fără voia ta.

Avem nevoie cu toții să vorbim mai des și într-un mod mai profund despre moarte, despre pierdere și despre durere. Să ne vindecăm astfel, prin împărtășire și să ne fim mai aproape unii altora, lăsând vâlurile negre jos și lepădându-ne de frazele goale ce însoțesc prin tradiție doliul. E precum în povestea cu *Hainele cele noi ale împăratului*, când din întreaga mulțime de oameni care asistau în deplină cunoștință de cauză, complici, la procesiunea lipsită de sens și de substanță, doar copilul, în inocența lui, a avut curajul să rostească adevărul și în felul acesta s-au restabilit ordinea și echilibrul în ținut. Fiecare purtăm un copil în ființa noastră, un copil care are nevoie să fie valorizat, protejat și lăsat să se manifeste ca să readucă în felul acesta puterea vindecătoare a vieții și bucuria de a trăi din nou, pentru propria persoană și pentru cei dragi.

Poveștile personale pe care le-am citit în această carte nu au vorbit despre separare, ci despre regăsire și resemnificare. Este un proces complex, ce are nevoie să se pună în contact cu realitatea pierderii, adeseori mult mai greu de acceptat la nivel afectiv decât cognitiv și despre gestionarea tuturor trăirilor dureroase care îl însoțesc. Motivația de a continua existența într-o formă redefinită, nu se poate găsi până ce nu sunt umplute golurile rămase și până nu e restabilită ordinea afectivă în istoria personală a relației paterne.

În contextul pierderii și al doliului, nimeni nu are nevoie de sfaturi, nu există nicio rețetă scrisă predefinită și nici nu pot fi sărite etape ale procesării durerii. Tot ce putem face noi, ceilalți, este să fim aproape, în tăcere, cu compasiune, acceptare și brațele deschise spre a conține.

Vă invit să citiți aceste rânduri cu inima și să lăsați energia vindecătoare a iubirii și a iertării să se manifeste în viața voastră în fiecare zi!

Psihoterapeut **Alina Moldovan**

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE <i>de Alina Moldovan</i>	5
„ANCA TICULUI FRUMOASĂ” <i>Anca Predescu</i>	9
TOATĂ LUMINA DIN TATA <i>Ioana Chicet-Macoveiciuc</i>	39
FATA TATEI..... <i>Lilia Cozari</i>	53
DE CE NU MAI FACE MOȘ CRĂCIUN SALATĂ BOEUF <i>Ioana Ifrose</i>	67
DOR DE TATA..... <i>Petra Vlad</i>	83
DORUL AȘTEPTAT <i>Laura Driha</i>	87
TATY..... <i>Laura-Maria Bercean</i>	99

CUVINTE DE VEGHE 113

Maria Orban

OMUL-IUBIRE 123

Laura Popcea

TATA AVEA 59 DE ANI ȘI 14 LUNI 135

Diana Balint

SUNT ROD DIN TRUNCHIUL TĂU.
ÎȚI MULȚUMESC! 155

Camelia Bota Rafiroiu

RADIOGRAFIA UNEI
ÎNTÂMPLĂRI NEPREVĂZUTE 171

SCRISOARE CĂTRE TATA..... 197

Maria Mazilu

„ROSTUL LUMII”
AMINTIRILE OANEI CU TATI 209

Oana Huiu

DRAGĂ TATA..... 233

Rucsandra Pop

PE URMELE TATĂLUI 265

Claudia Maria Udrescu